

Самійленко, Леся. Світлі плями на чорному сонці : [письменник Деснянського р-ну м. Києва Василь Шкляр у Маріуполі презентував свою книгу «Чорне Сонце»] // Культура і життя. - 2015. - 20-30 листоп. (№ 29/32). - С. 8 : фото.

Світлі плями на чорному сонці

Леся САМІЙЛЕНКО

Нещодавно письменник Василь Шкляр у Маріуполі презентував свою книгу - «Чорне Сонце».

Черговий бестселер класика сучасної української літератури швидко набув резонансу, бо титульним оповіданням у ньому є цікава та зворушлива розповідь одного з героїв, котрий воює у батальйоні «Азов».

Василя Шкляра вразили нетипові та непереможні учні козака-характерника Івана Машталіра, тому письменник, буваючи на передовій, зупинився саме у них у Маріуполі.

Книга «Чорне Сонце» або «Дума про братів азовських» нині вже, як кажуть, зачитана до дірок хлопцями, які лежать у госпіталях та всіма тими, хто небайдужий до воїнів-азовців.

Тими, кому болять чуже горе і хто хоче дізнатися про все з перших уст. Бо оповідачем став солдат, який вразив Василя Шкляра тим, що за одну ніч намалював картину, де в центрі майстерно зобразив портрет письменника.

Цікаво, що «Маляр» - як його називають у батальйоні, - у мирний час був викладачем німецької мови та самотужки вивчив ще кілька іноземних мов, і навіть й гадки не мав, що колись малюватиме.

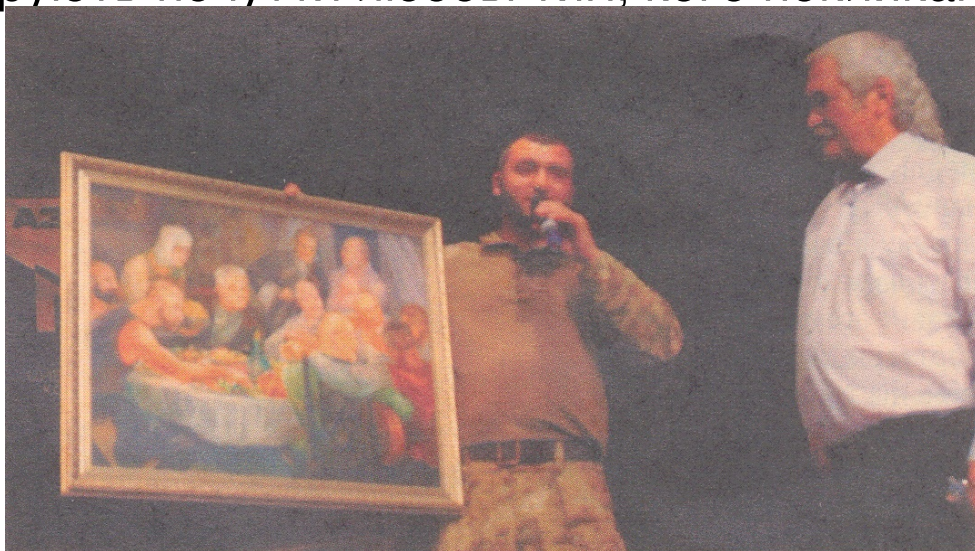
Цей феномен можна пояснити тим, що батько

«Маляра» скульптор, тож якісь ази малювання давав синові ще у дитинстві. Коли ніхто навіть і уявити не міг, що доведеться захищати свою Вітчизну.

Мілітаристських настроїв родина ніколи не мала, але життя внесло свої несподівані корективи.

Учасник Майдану опинився серед тих, хто пішов воювати. Коли на фронті видається вільна хвилинка - «Маляр» пише портрети друзів. Першим зобразив свого Вчителя: козака-характерника Івана Машталіра, котрий передав своєму учневі всі набуті знання, що допомагають не лише вижити, але й побратимів рятувати.

У «Азові» своя система гарту. Хлопці не вживають спиртного, а займаються тим, що іншим здається не цікавим і зайвим. Наприклад, ходять до театрів та дарують почуття любові тим, кого покликані захищати.

На фотознімку Івана МАШТАЛІРА портрет Василя ШКЛЯРА від «Маляра»

Читаєш книгу і усвідомлюєш, що закохуєшся у кожного з героїв оповідання, мимоволі переймаєшся історією любові «Маляра» до жінки-піаністки, котра чекає на свого судженого і підтримує його у всіх

починаннях, як справжня дружина, вихована на традиціях козацького буття.

Таємниця батальйону «Азов» викладена автором книги у вступі, який розкриває двері до сакральних знань наших предків. Адже Чорне Сонце - це магічний символ, що дає людям нове джерело енергії, аби вони вистояли у найтяжчі часи ви-пробувань.

До книги увійшли шість оповідань, написаних Василем Шклярем протягом різних років. Немов нанизані перлинки з бабусиної скрині, яким ціни нема, бо зігрівають любов'ю до людини, до її переживань та радощів.

Доля юного студента, який ледь не спробував дію міни на сільськогосподарських роботах («Танець під чортову дудку»), і трагедія одиноких, залишених дітьми, котрі подалися до міста, літніх людей, які доживають свій вік на гіркій самоті («Високі гори у Ялті»), і пригоди сільського дивака, приреченого на глузування, бо таким народився («Останній шанс Захара Скоробагатька») і коротка, але така щемлива історія хлопчика та птаха («Крук - птаха не тутешня»), й заключне оповідання циклу («Цілком таємні історії») - усі ці оповідання об'єднує тема любові. Любові, яка перемагає зло, що накопичилось у людських душах.